Євангелія від Марка 5

Біси входять у стадо безрогих 1-20; оздоровлення кровоточивої 21-34; воскресіння доньки Яіра 35-43

1 Перевезлись вони на той бік моря, в країну Геразинську.

2 І коли з човна він вийшов, відразу перестрів його чоловік з гробу, що мав у собі нечистого духа.

3 Він перебував у гробах, і ніхто навіть ланцюгом не міг його зв'язати;

4 - раз-у-раз його зв'язували кайданами та ланцюгами, але він розривав ланцюги і трощив кайдани, й ніхто не міг його уговтати.

5 Днями і ночами, завжди перебував він по гробах та горах, кричав і товк себе камінням.

6 Побачивши здалека Ісуса, він прибіг, уклонився йому

7 і закричав великим голосом: "Що мені, та й тобі, Ісусе, Сину Всевишнього Бога? Заклинаю тебе Богом: Не муч мене!"

8 Бо він сказав до нього: "Вийди, нечистий душе, з цього чоловіка!"

9 Ще й спитав його: "Як тебе звати?" Той же відрік: "Легіон - мені ім'я, багато бо нас!"

10 І благав його вельми, щоб не виганяв їх з краю.

11 А було там на узгір'ї велике стадо свиней, що паслося собі.

12 Тож удалися до нього з проханням: "Пошли нас у тих безрогих, щоб ми ввійшли в них."

13 І дозволив він їм. І вийшовши, нечисті духи ввійшли у свиней, тож кинулось стадо - близько дві тисячі! - з кручі у море та й потопилось у морі.

14 А пастухи їхні повтікали й порозповідали про те в місті та по селах, - то й повиходили побачити, що сталось.

15 Приходять вони до Ісуса та й бачать біснуватого; сидить одягнений, при здоровому глузді, - той, що мав у собі легіон, - і полякались.

16 І розповіли їм очевидці, як воно сподіялося з біснуватим, а й про безрогих.

17 Тож просили його, щоб вийшов з їхніх околиць.

18 І коли сідав у човен, заходився його просити колишній біснуватий про змогу бути при ньому.

19 Ісус же йому не дозволив, а сказав до нього: "Іди до свого дому, до своїх, і повідай їм, що Господь зробив для тебе і як змилосердивсь над тобою."

20 Пішов він і взяв проповідувати у Десятимісті те, що зробив йому Ісус, - отож чудувалися всі.

21 Коли Ісус переплив човном знову на той бік, зібралась до нього сила народу, і перебував він над морем.

22 Аж ось приходить один із старшин синагоги, Яір на ім'я, а побачивши його, упав йому до ніг
23 і благав його вельми, кажучи: "Дочка моя вже на сконі. Прийди, поклади лишень на неї руки, щоб видужала й жила."
24 Тож пішов з ним. Слідом же за ним ішло багато люду, що тиснувся до нього.
25 А жінка, що дванадцять років страждала на кровотечу
26 й натерпілася чимало від лікарів численних та витратила все, що мала, а допомоги ніякої не зазнала, - ба, навпаки, ще гірше було їй, -
27 почувши про Ісуса, підійшла в юрмі ззаду та й доторкнулась його одежі.
28 Мовляла бо: "Як доторкнуся до його одежі - видужаю."
29 І всох тієї ж хвилини витік її крови, і вона зчулася тілом, як одужала від хвороби.
30 Ісус же, відчувши негайно у собі, що з нього вибуло сили, обернувшись до народу, спитав: "Хто доторкнувся до моєї одежі?"
31 Учні ж його сказали йому: "Бачиш, як натовп тиснеться до тебе, а питаєш: Хто мене доторкнувся?"
32 Отож озирнувся навколо себе, щоб побачити ту, що вчинила так.
33 Жінка ж, налякана й тремтяча, - знала бо, що сталося з нею, - приступила, впала перед ним та й оповіла всю правду.
34 А він же їй: Дочко, тебе спасла віра твоя. Іди в мирі й будь здорова від своєї недуги."
35 Коли він ще говорив, приходять від старшини синагоги й кажуть: "Дочка твоя померла, навіщо клопочеш Учителя?"
36 Але Ісус, почувши слово, що ті сказали, промовив до старшини синагоги: "Не бійся! Тільки віруй."
37 І не дозволив іти нікому з собою, окрім Петра, Якова та Йоана, брата Якова.

38 Приходять вони до старшини синагоги в хату, - бачить він метушню і тих, що ридали й голосили вельми.
39 Увійшов же й каже: "Чого метушитесь і плачете? Не померло дівча, спить воно!"
40 І насміхались з нього. Він же відсторонив усіх, узяв батька дівчати та матір і тих, що з ним були, та й увійшов, де дівча лежало.
41 Взявши ж дівча за руку, сказав до нього: "Таліта кум" - що значить у перекладі: "Дівчино, кажу тобі, встань!"
42 І притьмом устало дівча й почало ходити, - років же дванадцять мало, - і нараз охоплені були всі дивом-дивенним.

43 Та повелів їм суворо, щоб ніхто про те не довідався, - і наказав дати їй їсти.